

СОДРЖИНА

1. СОН
2. АКО И НЕКОГАШ
3. И САМО ЕДНАШ
4. ДАЛИ
5. ДРЕВНОСТ
6. ХАОС
7. ИЗМАМНИК
8. КАМЕН НА ОСАМЕНОСТА
9. КОЧИИ НЕБЕСНИ
10. КРУГ
11. КУТРИ СЛЕПЦИ
12. МИГ
13. МИНУТА ДО ПОЛНОЌ
14. МОМЧЕТО И СОНОВИТЕ
15. КРАДЕЦ НА СНИШТА
16. НЕ
17. НЕПРАШУВАЈ
18. НЕЧИЈ И СЕЧИЈ
19. НЕРАЗБИРАЊЕ
20. НИКОГАШ
21. ПОБАРАЈГО
22. ПОГЛЕД
23. ПРАЗНА НОЌ
24. ПРОЛЕТ
25. ПТИЦА ОСАМЕНА
26. ПТИЦА
27. СИВИЛО
28. НОВА ЕРА
29. СЛУГА НА ВРЕМЕТО
30. ТЕАТАР
31. РОМЕО ЗАМИНА
32. САМ И ОСАМЕН
33. СЕКОГАШ
34. СО СЕКОЈА СОЛЗА
35. СТАПАЛКИ
36. ШТО

37.ТА И ТИ

38.ТЕМНИНА НА НЕБОТО

39.ВИОР

40.ВИТЕЛ

Песната – Сон-е посветена на мојта Покојна Мајка Радојка Јованческа

СОН

Со солзи те сонувам
Со песна те барам
Твојот лик да го видам
И нежен глас да слушнам

Сине мој

О мајко!
Дојди и погалиме
И нежно шепними на уво

Сине мој

Цвет за тебе набрав
И на срце уште го носам
На гроб да дојдам неможам
Очиве мои солзи немаат

По љубов твоја копнеам
И како дете мечтаам
О Боже кажими
Каде ли да ја пронајдам

О Боже Боже
Дај ми ја само на еден миг
Прошка да побарам
И срце да смирам

О мајко
Знам дека си блиску некаде
Но сепак далеку од мене
Дај ми знак
Дај ми верба

Во сон си моја
Ја имам твојата прегратка
Но јавето е премногу сурово
Се будам и гледам дека те нема

Небото е твоето царство
Таму ти си рајска кралица
Јас на земјава
Сум само страдалник

Сите велат среќник сум
Само јас знам каков бигор
Каков чемер во срце носам
Каква тага во мене чмае

О Боже дај ми ја
Само на еден единствен миг
На нејзини гади да заспијам
Душа еднаш да смирам.

АКО И НЕКОГАШ

Ако и некогаш од ова место
 ја снема маглината
 и ги избистри оЧите
 кои сега се матни
 и само болни погледи праќаат
 Ако и некогаш го снема ова сивило
 од ова место
 тогаш
 знам
 знам добро
 дека повторно
 утрото со насмевка ќе се Чека
 со добро утро ќе се поздравува
 а не како сега
 сет клетва да се фрла
 со трепет да доЧекува
 трепет
 кој катадневно
 во душата само скрама прави
 само скрама фаќа
 Ако и некогаш
 знам дека шепот тивок е
 знам дека само Желба празна е

АКО И САМО ЕДНАШ

Ако и само еднаш
само еднаш го видите утрото
со отворени очи
вие слепци на виделината
очајници на темнината
ако и само еднаш
го видите виножитото
боите волшебни
ќе бидете опиени
но да ви раскажувам за боите
знам глуви сте
од викотниците во вашите умови
кои ви го подарија царството
на глувата тишина
знам дека не знаете
зборот е само патот до стварноста
но и патоказ кон поворот
да ви зборувам бесцелно
со зборот виножитото не гледа
со прстите виделината не допира
ако и само еднаш
само еднаш го видите утрото
со отворени очи.н

DALI

Dali

go prasuvam neboto I ponatamu ke sveti sonceto

Dali

I ponatamu mesecinata ke ja gree nokta

Dali

I ponatamu ovie ulici cekori ke gi gazat

ili I tie

vejke se nedostojni I pravot da go krenat

Dali koga trebase

itanica da storat sporoto go odbraa

Dali

I ocite vejke videlina imaat

mrakot pod zakrila gi zede

Dali

praznite zborovi hrana ni stanaa

dali.....

ДРЕВНОСТ

На древноста се сурна
безумноста
со орди безбројни
ниЧии и сеЧии
теЧат одсекаде
кон никаде
непрегледноста во пустина пуста
се претвори
ги голта
небаре ала адска е
миг за викот нема
миг за врисок нема
само глувоста
и безумноста ги води
а таму
само понорот спокој има
само понорот спокој нуди
на древноста
што беше таму вЧера
што ќе ја има и утре.

ХАОС

**Хаосот ги нахрани идеите шупливи
храна чудна им даде
И задоволни беа
вообразени станаа
мангупи се нарекоа
за генијалци бараа да ги нарекуваат
со титули сакаат да се редат
во раскош беден сега пливаат
срекни се со лица озарени
милуваат се
И бедно И ниско
И хаос воздигнуваат
пиедестал од порок створен ставаат
повторно срекни се
восклици пуштаат
но ветерот се везден им ги носи
тие идеи шупливи
во хаосот срекни се**

IZMAMNIK

NE PEEV ZA DA BIDAM POVESEL
NE ZBORUVAV ZA DA BIDAM RAZBRAN
PEEV ZOSTO EDNA SOLZA GO POSAKA
ZBORUVAV ZOSTO EDNA STORIJA STVARAV
POMESANA
IZMESANA
KAKO UTRÉ SO DENES
KAKO LANI SO IDNATA GODINA
SOLZA KOJA JA IZMAMIV
NEZNAM ZOSTO SE KRIESE
MOZEBI CEKASE NEKOJ MIG
KOJ TAA MISLESE DEKA E SREJKEN
IZMAMNIK SUM
JA IZMAMIV SOLZATA
I JA NATERAV DA KAPNE ZALUDNO
I ZBOROT GO POTROSIV BESCELNO
NE NE E OVA STORIJA
SAMO PRAZEN CAS
KOJ SO MASTILOVO GO BOJAM
ZAREM POVTORNO STANAV IZMAMNIK
ILI VREMETO NE MAMI POSTOJANO
TA SAMO ILUZIJATA JA GLEDAME
KAKO NASA STVARNOST.

КАМЕН НА ОСАМНОСТА

Зборуваше
Човекот скршен од времето
постојано
понекогаш и неповрзано
за еден миг кој го љубел
за еден Час кој не го сакал
за еден ден кој не го посакуваше
и
никој
кој го гледал Чудно
не го слушаа
зборуваше
им кажуваше на камењата
тие
барем беа цврсти
и болката ја поднесуваа
и Чуден поглед не праќаа
само молчеа
и ги впиваа зборовите
или ги одбиваа
прајкајќи ги далеку во непознатото
но Човекот зборуваше
за својата болка
другите
не го гледаа неговото Чело
каде само грчор се собираше
не ги гледаа неговите очи
каде јадот се читаше
не ги гледаа неговите прсти
рапави беа
од Честиот допир на каменот
не го гледаа
беше само осаменик
не беше како нив
се плашеа да го видат
можеби некој
ќе се препознаеше
не го гледаа од илузиите
не го слушаа од вревата
го одминуваа
а и ќе го потурнеа
но врвеа
а тој продолжуваше
осамено да зборува
и зборовите на каменот ги оставаше.

КОЧИИ НЕБЕСНИ

КоЧиите небесни за миг застанаа
 го видоа прелетот на времето
 не сакаа со молњите бурата да ја зголемат
 го гледаа коЧијашите
 смртникот беден
 се дрза безумноста своја
 да ја направи успех велЧествен
 и посака
 во веЧноста господар да биди
 хаосот да го донесе
 за мрак да подари
 коЧиите небесни застанаа
 не од умора
 сакаа
 барем со мигот одмор
 бедникот смртен да го одвратат од мислата
 сакаа
 бедникот смртен
 со молњата патот да му го покажат
 во разумноста да го вратат
 не го носи генот на бесмртноста
 не го има погледот прекувременски
 не го има схот на татнежот
 застанаа
 ете само миг.

KRUG

TOCNO NA POLNOK
KOGA SKAZALKITE SE POKLOPUVAAT
TOCNO NA POLNOK
KOGA I MISLATA ZA MIG ZAMRUVA
TOGAS
KRUGOT SE ZATVARA
KRUGOT STO COVEKOT GO IZMISLIL
NO TEKOT PRODOLZUVA
NO VREMETO VRVI
I SE POVTORNO ISTO
NOVIOT KRUG ZAPOCNUVA
OD POLNOK DO POLNOK
NEKOMU NASMEVKA KE MU DONESE
NEKOMU SOLZA KE MU UKRADE
NEKOMU NESREJKA KE MU SOZDADE
SE DO KRAJOT NA POLNOK
NEKOJ KE GO PROKOLNUVA NOVIOT CAS
NEKOJ KE GO POSAKUVA NOVIOT CAS
ZAREM NEKOJ KE GO ZAPRE PISUVANJETO NA KRUGOT
POSTOEL I PRED DA VLEZEME VO NEGO
POSTOI I KOGA SME VO NEGO
KE POSTOI I KOGA KE IZLEZEME OD NEGO
TA SE TIE E EDNO
KRUG

КУТРИ СЛЕПЦИ

Ги имаше на илјадници
сакаа да бидат стотина илјади
итаа кон безброј
останаа десетици
кутрите тие
веруваа слепо
слепо и покорно
го љубеа неизмерно господарот
кој ништоветност им подаруваше
празнотија им постилаше
со илузија ги хранеше
во понор ги фрлаше
кутрите тие
задоволни беа
од слепилото свое
и восклицани катадневно извикуваа
молбено бараа
уште уште
не има уште
кутри
слепи
насмеани
задоволни
од болната илузија
болката не ја секаваа
за болката живеаа
кутите слепци.

MIG

ZABORAVOT EVEGO POVTORNO TROPA
 TROPA SILNO NA VRATATA OD SPOMENITE
 BURAVA STO BESNEE NADVOR GO DONESE
 MISLEV
 DEKA SO KATANCITE GO ZAKLUCIV VECNO
 NO KOJ BESE TOJ PROKLETNIK STO GO ODKLUCI
 I KADE LI GO NAJDE KLUCOT
 VO NAJDLABOKIOT DEL OD MORETO GO FRLIV
 RIBITE MOLCELIVI CUVARI BEA
 KAKO LI USPEA DA GI PRELAZI
 KAKO LI USPEA DA GI NATERA DA ZBORUVAAT
 A MOZEBI PROKOLNATATA NIMFA MU GO DALA
 EVE GLEDAM I POSEJDON E LUT
 BRANOVITE OD KARPITE NA PARCINJA GI KRISI
 PESOKOT USTE POSITEN GO PRAVI
 JA BARA I TOJ NIMFATA PROKOLNATA
 I VO UTROBATA NA KITOT SE ZAGLEDUVA
 PREMNOGU NESREJKI DONESE TAA
 PREMNOGU DUSI ZASLEPI SO UBAVINATA
 PREMNOGU DUSI ODNESE VO DLABOCINITE SO MUZIKATA
 A KOGA GREVOT KE GO STORI
 MOLCI SO DENOVI
 NEKOGAS I SO NEDELI
 SAMO VO VRAKOT NAJCRN NA POVRISINA KE IZLEZE
 ZA MESECOT JA POMILUVA NEZNO
 TAKA I JAS SEGA VO BURAVA SILNA
 STOJAM NA SPILAVA STRMNA
 I CEKAM NEKADE NIMFATA DA JA VIDAM
 NE MUZIKA NEJZINA DA SLUSNAM
 NE UBAVINA NEJZINA DA VIDAM
 TUKU BESOT SVOJ NA NEA DA GO ISTURAM
 NE SE PLASAM OD KAPKIVE LADNI
 NE SE PLASAM OD VETEROT SILEN
 SAMO STOJAM
 I MIGOT GO ISCEKUVAM

МИНУТА ДО ПОЛНОЌ

Во Часот
 кога повторно осаменоста ме прегрна
 панично избегав со мислите
 некаде далеку
 каде имаше многу врева
 кон понорот
 на безнадежноста знам
 сакаше да ме однесе
 шепотот
 нејзиниот веЧен придружник
 сега зборуваше
 зарем мислиш
 веЧен осаменику
 дека така лесно ќе избегаш
 та погледни подобро
 полноќ се наближува
 останаа само уште неколку мигови
 кога и веЧерва сказалките
 преградка волшебна ќе направат
 и походот ќе го означат
 залудни се твоите обиди да избегаш
 премногу празнотија е околу тебе
 премногу скрбови стави
 ги гледам
 како се наредени во пластови
 ако навистина мислиш
 тогаш знај дека битката твоја
 ќе биде долга и маЧна
 напати и со страшни падови
 но ако навистина си решил
 во вревата да одиш
 тогаш не помислувај
 во осамнеоста повторно да се вратиш

Ги броев миговите и јас
 станаа веЧност
 Чекав не залудно
 во новиот ден ЧекоР еден
 да направам
 наближуваше полноќта
 идеше времето
 кога само аветите царуваа
 во своето проколнато царсто

се плашеа сртниците од тоа време
 да одат во темнината
 се плашеа и со светлина се облеваа
 ги броев секундите и поглед пракав
 према стариот Часовник
 кој висеше од којзнае кога
 на поЖолтениот зид
 а тој
 небаре воин храбар
 со своето клатно
 воинствени двиЖења правеше
 оштро и острумно
 го сеЧеше воздухот околу себе
 и кога гласот ќе го кренеше
 на слугите од мракот
 мирот им го земаше
 сказалката голема се помрдна
 доброе си реков
 се наблиЖува времето
 кога морам повторно да се вратам
 таму каде што некогаш бев

Несакав повторно во спомени да одам
 не сакав повторно со спомени да Живеам
 не сакав повторно од спомени да се хранам
 некогаш беа болни
 многупати беа насмеани
 но сепак се изминати
 кои доколку мисам
 само времето ќе ми го украдат
 и повторно на место ќе ме стаписаат
 беа и завршија

Евего мигот што го Чекав
 премногу е велиЧествен за да се опиши
 со зборови ЧовеЧки
 премногу е краток за да се двоуму смртник еден
 дали да го зграби
 пролетува
 и повторно којзнае кога ете тука ќе помине
 како блесок го видов

бешумен
само рака пуштив
и мал зрак со дланка допрев
топлина Чудна
не ЧовеЧка туку веЧна
дојдена од веЧноста
низ телото се разли
низ клетките повторно проструи
дамарите ги разбуди
што ете и тие во длабок сон беа
визија Чудна
но вистинита видов
како на пиедестал
голем и славен стојам
името со златни букви облиено
некои паметник го викаа
за генерации идни
со гордост го гледаат.

MOMCETO I SONOVITE

Pametam

koga kako dete stoev na karpite
za koj znaev
deka nekogas tuka stoel
i junakot Marko
i gledal vo sirnoto pole
od koja strana ke dojdí crna arapina
za lut i krvav boj da go kani
i jas gledav vo sirnoto nebo
cekajki da se pojavi
zvezdata denica
mrakot koj bese sekade okolu
ete togas ne me plasese
sila mi davase
verba mi vlevase
koga blesokot na nebo ke se javese
znaev deka vodilkata dosla
da me vodi vo novi svetovi
na cudni patuvanja

Rekata nezapirlivo tecese
gi nosese denovite
vo nedeli gi pretvara[e
vo meseci gi nizese
na nizi godisni gi stavase
vodilkata kako igla se provirase
niz nizite godisni
sekogas hrabra bese
nezapirliva

Neznam sto stana
dali bura odnekade dojde
ili poroj fati
negledav nikade oblaci crni
ne slusnav grmotevici
no molk straoten nastana
mornici me polazija
tisina grozomorna se rasposla

Sega povtorno posakuvam
vo ovoj mig prazen
samo edna stapka na karpite da stavam
samo eden pogled vo poletu da frlam
samo eden krik vo neboto da pustam
i mozebi togas
povtorno kako nekogas
mrakot ke me stiti
ne strav da nosi
ne neizvesnost da podaruva
tuku so svetlost
vo ranite zori volsebna pregratka da pravi

Ne bi se zasramil od nikogo
i solzite nezapirlivo bi gi pustil da potecat
tolku silno
isto kako rekata nezapirliva
ne bi go stedel ni glasot
za vik da stori
so jatata ptici da drugaruva
i povtorno kako nekogas
cudni prikazni im kaze
za momceto sto so sonista se hranel
za momceto sto vo legendi rastel

KRADEC NA SNISTA

moze li da gi ukradam tvoite sonista
da gi sonuvam vo sebe
da gi socuvam od metezot na custvata
za da ne zgasnat
stom ke gi zatvoram ocite
ke ja docekam li nojkta zarobena vo svojata svest
i dali
ke gi pomiluvam mugrite so taznite oroseni oci
vo ovie migovi
ne gi prepoznavam tvoite povici od radosta
sto ja nanesuvam vo mislite
a ne se dovolni samo nadezite
potajno cekam tivkoto stoletie da ja naditri tisinata .

НЕ

Многу песни недовршени
 во дневникот стар останаа
 многу сшти празни
 останаа во мугрите
 кога пролета со тебе ја дочекав
 кога темјанушките за тебе ги берев
 кога ветерот заедно го прегрнувавме
 во виор го претворивме
 во зората го преморивме
 и сега
 кога јастребот го слушнав
 од височините ме праша
 дали жалиш
 за мастилото потрошено
 за саатите празни
 за хартијата стара
 знае
 дека ќе му кажам
 кратко не
 знае
 дека ќе му кажам
 повторно не
 за летот го продолжи
 некаде таму
 каде гнездо ќе свие
 некаде таму
 каде не ќе се скрие.

НЕ ПРАШУВАЈ

Очите сини во потоци немирни ги претворив
 Душата скриена со катинар ја затворив
 И не сакам отсега никој да ме праша
 Зошто е тоа така

Деновите празни во песни ги претворах
 во стихови многубројни ги затворам
 И не сакам никој да ме праша
 Зошто е тоа така

не не И не
 можеби тоа ќе биди одговорот
 на многубројните прашања
 не ме прашувај
 не ме прашувајте повеќе
 заморен сум од одговори
 оставете ме сонцето наутро намира да го гледам
 месечината навечер нежно да ја галам
 времето да го пуштам да врви
 попусто да не биде.

НЕЧИЈ И СЕЧИЈ

Се случи сонот неЧиј
 се изгуби јавето сеЧије
 дојде зборот што се криеше
 замина поглед што луташе
 тоа беа само визији
 нестварни но можни
 тоа беа само визији
 ги кажуваа неразбраните
 ги слушаа осамените
 се случи сонот неЧиј
 или беше визија
 нестварна за умот
 стварна за неразумот
 сонот неЧиј
 визијата неразбрана
 стана разбрана
 ова е лудило
 викаа осамените
 сакаме лудило
 бараа многумина
 дајтени нова доза
 се плашине од стварноста
 уживаме во лудилото
 не сме тие
 но барем сме
 висеше дилемата
 како нова доза на лудило
 како неЧиј сон
 што стана сеЧиј.С

NERAZBIRANJE

NEMOZEV DA GO RAZBERAM IZGREJSONCETO
NO TIVKO GO MILUVAM ZAJDISONCETO
GO LJUBEV ISKRENO
I SE FRLAV VO PREGRATKITE
ME NOSESE TIVKO
NA BRANOVITE NOJKNI
KOI SE TALASAA OD CAS VO CAS
NEMIRNI
DIVI
A VO SLEDNIOT MIG
KROTKI KAKO JAGNE
VELICENSTVENOSTA BESE KRATKA
KRATKA ZA EDNA NOJK
I SO UTRINATA
POVTORNO DILEMA
SO ZRAKOT PRV
ZBUNETOST
I NERAZBIRANJE
SVETLINATA NE NOSESE
TESKO I MACNO SE VLECESE
STVARAJKI GO
NOSEJKI GO
NERAZBIRANJETO.

NIKOGAS

Nikogas ne morev da zaminam vo visokite planini
nikogas ne morev da gi dostignam visokite vrhovi
samo pogledot sekoe utro go prajkav
imase edna ptica osameno
koja bezdelnicese na grankite
pesnapojna ne peese
krasna ne bese
no krasota stvarase
zemigo pogledov moja pojke
barem korisna bidi
na vrh go odnesi
so sneg stogodisen izmijgo
so trevi cudesni izlekuvajgo
I vo gnezdo orlovo smestigo
neka I toj gnezdo svoje sve
neka pogledi novi se ispilat
neka planina pomiluvaa
neka tajni vekovni otkriat
neka voda izvorska se napiat
I vekovni bidnat..

POBARAJGO

Krajot
ili pocetokot na krajot seedno
sepak e kraj
ispolnet sto ponel so sebe samo kosmari
samo magli gusti
I edna golema praznina
krajot pobarajgo velese nekoj od tamu
ne ne go barame
ne go sakame
toj e tuka kaj nas so nas I vo nas
no kako itrec se kriese sekade
ne ne ne se kriese
bese tuka za nas nevidliv ili nepoznat
ili ne sakavme da go vidime
seedno
kraj sto go slusavme od drugite
kraj na edno polno
I pocetok na edno prazno
prazno I bolno
sto
seedno sto I da e sepak e prazno.

Поглед

Дај ми го погледот само за еден миг
да запловам со цасов иден сто го заробив
тивки таласи ќе створам
не бура да биди
сал тивок сумол ќе се слуса
дај ми го И непласисе
злобнициве евеги тука се
сакаат да го украдат
имам амајлија створено
во таен дамар ја цувам
само за овој миг.
дајмиго И волсебство ти ќе видис
сто ум цовецки не го замислил.
сто оци цовецки не го виделе
дај ми го погледот евего времето врви
цасот минат ќе стане.

PRAZNA NOJK

I BEZ SENKIVE NOJKVA PRAZNA E
MOLCELIVA
NA MOMENTI DURI I TAINSTVENA
KRIE TAA
GREVOVI EDNI
ZNAM
KRIE I GI VLECI SO SEBE
OD NOJK VO NOJK
I NEJZE BREME I PRAVATA GREVOVITE
NEKOJ RECE
NAKAZANIE E TOA
KLETVI SE TOA
TA ZATOA E TEMNA MRACNA
PRAZNA E SEGA
ZAREM KLETVITE GI FRLI
NE NE GI OSTAVI
NAZAD ZAD SEBE
SAKA VECERVA DA BIDE PRAZNA

.

PROLET

**GOLOGLAVI I GOLOBRADI MOMCINJA
POITAVME PREMA PROLETA
DA GI ZGRABIME CVETOVITE MIRIZLIVI
SAMO PIREJOT GO IMASE NASEKADE
TRNJETO NOZETE NI GI GLODAA
A TIE
GORDO NA RIDOT
VO POLJANITE BESKRAJNI
SO BULKITE NA VETROT TANCUVAA
UGORNINITE GI SOVLADUVAVME
ZADISANI I ZABRZANI CEKOREVME
MISLATA NE VODESE
NEKOI KOI OSTANAA NA POLA PAT
REKOA IZMORENO
ZALUDNO I POPUSTO ODIME
LAZNA PROLET
A MOZEBI I CVETOVITE SE OVENATI
NO TAMU GORE
VIDOVME
KAKO ZRAKOT UTRINSKI
ORLOVOTO GNEZDO GO POMILUVA
I SO SVEZINA MIRISOT GO RAZLEA
ZNAEVME
DEKA TOA E NASATA PROLET**

ПТИЦА ОСАМЕНА

ГИ ШЕТАМ СКОПСКИВЕ УЛИЦИ
 НО ЗА МЕНЕ ПРАЗНИ СЕ
 ИЛИ ЧЕКОРОТ ГО НЕМА НИКАДЕ
 НЕ СЕ ВРЕЗАЛ ВО ВРЕЛИОВ АСФАЛТ
 ИМЕТО ГО НЕМА НА НИЕДЕН СИД
 ИСПИШАНО ДА СТОИ
 НИ ЕДНА КЛУПА ВРЕЗАНА НЕ Е
 ОСАМЕНИКУ ИЛИ СКИТАЧУ
 БЕЛИ ПТИЦАТА НОЌНА
 ТУЃИНЕЦ СИ ВО ОВОЈ ГРАД
 ТУЃИНЕЦ КЕ ОСТАНЕШ
 ПОПУСТО СЕ ТРУДИС ДА ОСТАВИШ ТРАГА
 НЕСАКАМ ДА СЛУШАМ
 И ФЕНЕРИТЕ СЕ ГАСАТ ГЛЕДАМ
 ЗАРЕМ НАВИСТИНА ПОПУСТО ОДАМ
 ЗАРЕМ ЗАЛУДНО БАРАМ
 НЕСТО ШТО МИСЛАМ ДЕКА ГО ИМА
 НЕСАКАМ ДА ЈА СЛУШАМ ПТИЦАТА
 ТА И ТАА Е ОСАМЕНА
 А МОЖЕБИ ИСПЛАШЕНА ОД ТЕМНИНАТА
 ТА ЗАТОА ТАКА ЗБОРУВА.

Птица

Со мртвата птица замина и песната
беше ранобудилка
еве утрово е тажно
или капкиве дожд се поладни
мракот беше превесник
гласот на смрта
светулките околу фенерот
танцот не го играа веќе
замреа
и злокобно зугеја
беше дел од јатото
најгласната
највеселата
со криљата и воздухот сетика
ете го тераше да трепери
другари неразделни беа
тишината
и молкот насекаде
поздравот последен
мртвата птица
песната
молк
тишина
се до некоја нова птица.

Сивило

Овие луѓе сверови
кои знам човечки ликови носат
евеги повторно ноќва
дошле повторно
душава на парчиња да ми ја раскинат
сакаат тие
тука во ништавилово
болниот лелек на душата
сласт за нив е голема
врескаат толку силно
што и мигот иден е болен
во безнадежноста
реката сакав да ја преминам
но ход вели паричка немаш
беден си
бедници не пренесувам
оди во блатото на човечката беда
еј ти смртнику таму удависе
имаш уште денови за броење
оди
зошто бесот го чувствувам ми доаѓа
и ти не би сакал да ме видиш бесен
оди
и не ми го троши времето мое
отидов со мисла кон утрото
но искра во око не светна
само сивило се распосла
сивило вчерашно.

Нова Ера

Морето на желби пресуши
сега
во новата ера
книгата на лудоста ја пишуваме
крвта е најдоброто мастило
пушката најдоброто пенкало
некои нови пишувачи се
вели старецот во близина
млади и незрели
со отров задоени
на млеко се гнасат
мракот го сакаат
од белина бегаат
не
ова мора да е приказна
приказна што ја раскажува фантазер
кој ете со осаменоста другарува
или можеби
некој ексцентричен научник
ете времето го искривил
текот го сменил
или можеби е само лош сон кошмарен
весникот утрински ме разубедува
црната хроника
со трупови е полна
неверувам
но
ова е новата ера.

Слуга на времето

го пронајдов неродениот час
и го прегрнав силно
недојденото време
копнеев веќе долго за него
и сега
кога го имам во прегратките
станав се*ичен
го сакав само за мене
ветерот злокобно ги носеше молбите
молбите на многумина чекачи
да го пуштам од прегратките времето
но се*ичноста
со секоја слушната идна молба
стануваше се поголема и поголема
се молев на времето сега
слуга негов да бидам
и во вечноста
и само мој господар да стане
но молњата што севна
го распара небото напола
порака јасна напиша
времето е ничие
времето е сечие
оставиго нека врви

Театар

КОга како деца
 ќе седневме сложно на камењата
 за кој мислевме
 дека јунакот Марко ги наредил
 чекавме да дојди
 старецот белокош
 знаеше тој
 навистина умееше
 приказни чудни и убави да ни раскажува
 дојде
 одникаде и одеднаш
 мислевме дека од некој камен излезе
 седна и приказната ја почна
 Животот
 е само еден Театар
 ние сме статисти а некои споредни и главни глумци
 декорот некој друг ни го прави
 а текстот некој друг ни го пишува
 кога си дете
 ти си само статист
 ги гледаш главните ликови
 и сонуваш
 сонуваш и ти еден ден да бидеш
 главниот актер
 кога си во младоста
 љубовта те обзема
 и тогаш не ти е важно
 дали си главен или статиста
 важно е да си учесник во театарот
 но кога љубовта ќе те освести
 тогаш веќе ти почнал вториот чин
 некогаш ја играш улогата што не ја сакаш
 иако е главниот лик
 но сепак знаеш дека си само статиста нем
 го изговараш текстот
 онака рутински
 третиот чин
 тоа е посебна приказна
 тогаш мислиш дека играш
 сериозна улога
 а сите се смеат

небаре дошле на комедија да гледаат
четвртиот чин е само една трагедија чиста
многу малку солзи
и завесата се спушта
светлата се палат
и сите си одат по својата патека
ќе ја раскажеше приказната старецот
и како што ќе дојдеше
така и си одеше
а ние седевме на камењата
и понатаму споревме
дали марко јунакот ги наредил

РОМЕО ЗАМИНА

Ромео замина
 некои зборуваат дека не ни постоел
 само легенда бил
 создаден да ете има за што да се кажува
 но сепак замина И не во легендите
 замина милениумскиот ромео
 избега од апсурдноста на празните илузии
 избега од празнотијата
 можеби повторно се сокри во легендите
 ја бараше попусто Јулија
 ја бараше во зборовите
 ја бараше во срцата
 ја бараше секаде каде што слушна дека е
 ја бараше И празнотија наоѓаше
 луташе демнееше И ноќи собираше
 надеж хранеше
 празнотија полнеше
 празнотија наоѓаше
 замина исполнет со апсурдности
 замина И празнотија остави.

САМ И ОСАМЕН

Сам И осамен со часови се борам
самотијава тука да ја оставам

Сам И осамен со часови гледам
како јата птици итаат некаде далеку
некаде каде нови гнезда ќе свијат

Сам И осамен со часови слушам
како тивкиот тропот ромор станува
бука неподнослива е
која јачи длабоко длабоко во утробата

Сам И осамен останувам
крстопатот да го најдам

Сам И осамен
немирот мира не дава
да не бидам сам И осамен.

СЕКОГАШ

Секогаш

кога И само ќе го погледнам небото
неможам а да не помислам
колку ли беше вчера убаво
синилото насекаде распослано
се преливаше со белината

секогаш

кога И цекорот ќе го пуштем по улица
слушав тивко но искрено
добро утро
колки ли беше вчера искрено
само тапи погледи
изгубени погледи
И мисли хаотични
ете тоа е денес

секогаш

кога спртоти ветерот стоев
волшебни симфонии слушав
кои се мешаа со нежните удари на езерските бранови
сега само злокобно завива
навестувајќи ја бурата која етеја ползи
носена од некој тајни но моќни бранови
злокобен е ветерот И затоа брзам во планината

секогаш

кога планината ја гледав
врвовите ги барав
со снегови вечни прекриени
сега само виеш волчи слушам
И крикови подземни
од болка планинава ги ствара

секогаш

СО СЕКОЈА СОЛЗА

Со секоја солза сто ја крадам
знам побогат сум
во ордава на тазни минуваци
некој вејке гледам нема сила
некој вели нема смисла
некој знае дека не се вредни
но ги крадам солзиве
мозат да ме нарекат бездусник
мозат да казар сто сакаат
не сумкрадец бездусник
ги крадам И на дусата И ги давам
таа да ми ги цува
кога ќе бидам повторно многу тазен
солзите ќе ги земам за храна да ми бидат

.

СТАПАЛКИ

Должината на денот
стапалкиве бавно ја мерат
не се тоа Часови
мигови на бескрајност станаа

неразбирам
или не разбирате
но мерка е тоа

ОД ТУКА
ДО НИКАДЕ
ОД ОВДЕ
ДО СЕКАДЕ

и тоа е денот
сега празен
а следниот Час
исполнет
испомешан
нареден
хаотичен

како стапалкиве
брзи спори

ШТО

Јвето и сонот
ноќта и денот
злото против доброто
ете тоа беше едно вЧера
јавето и злото
сонот и денот
ноќта и доброто
ете тоа е денес
а што остана за утре
исЧекуваше
што ќе се роди
што ќе се испили
што ќе се испомеша.

ТА И ТИ

**КОГА КЕ НАУЧИШ ТАГАТА КАКО ФУНКЦИОНИРА
ЌЕ ЈА ЗАСАКАС ПОВЕЌЕ РАДОСТА
КОГА ЌЕ ГИ ВИДИШ СОЛЗИТЕ ЗАЛУДНИ
КЕ НАУЧИШ ДА ГИ ЦЕНИШ ПОВЕЌЕ**

**ТИ ШТО ГРАБАС ОД ВРЕМЕТО
ТИ ЃТО ЛУТАШ ВО ПРОСТОРОТ
ЗАРЕМ НЕ СЕ ИЗМОРИ**

**ЕВЕ ПОГЛЕДНИ ПОЛНОЌ Е
ПОГЛЕДНИЈА ЗВЕЗДАТА САМОТНИЦА
ТРЕПЕРИ ТИВКО И РАДОСНО
ЗНАЕ ДЕКА И НЕЈЗЕ НЕКОЈ ЈА ГЛЕДА**

**ТА И ТИ
ОСТАВИГИ МИСЛИТЕ НА ХАРТИЈА
НЕКА ПРАВ ГИ ПОКРИЈА
НЕКА ЗАБОРАВ ГИ ПРЕГРНЕ**

•

ТЕМНИНА НА НЕБОТО

Згаснаа сите звезди ете овде
 на ова мало место
 И нокта избега
 И темнината замина
 згаснаа бегаќи панично од луњата
 згаснаа одејќи молчешкум
 И само оваа проклета сива безлицност ја оставија

згаснаа со темнината на небото
 заминаа со првиот зрак што сила им подари

попусто ветрерот го молам
 барем трепет во сивилото да стори
 што искра ќе се претвори

но таму
 таинствен глас шепот носи
 но овде
 безнадежно го чекам

би викнал
 таму во темнината на небото
 грмотемица да се стори
 И облаци да распара
 попусто
 сила немам

безнадежно

ВИОР

За солза мајчина
во веЧноста барам
за шепот мајчин
од веЧноста Чекам
зарем повторно
буден сонувам
зарем залудно
илузија исЧекувам
не ми зборувај
моја надеж
што те таам во ноќите
што те гаам со сни
не ме нарекувај веЧен сонувач
не сум тоа
само го сакам ова
ја изгубив солзата
одлета шепотот
виор беше тоа
бура се претвори
пустош направи
ништо не остана
и сега
повторно
во овие празни ноќи
барам и Чекам.

ВИТЕЛ

Вителот тргна
 кон бескрајната прерија
 Чистотата ја повлеЧе
 паниЧно викаа луѓето
 немојќни сме да го сопреме
 вителот темен
 некаде внатре беше
 и сила нова доби од собирот
 вовлеЧе
 уште многу Чудесен
 беснееше
 и ползи према мракот
 сака таму
 силата да ја удвоструЧи
 вителот
 бесе сега семојќен
 но којзнае до кога.

Испревртени мисли

Исплашено клечам пред бурата што евеа доаѓа
Вртоглаво ги брише сите спомени
Ги корне сите патеки изодени
Зад каменот што е пред мене се кријам
Како штит го зедев сега
Ладен е и рацете камен ми ги стори
Само ја гледам бурата со поглед втеречен
Немоќен да и се спротиставам
Мислам дека дел од каменот станав
Пустина сега околу празна е
Ги нема веќе ни карваните да врват
Одвреме навреме ќе поминеа
Привремена радост ќе донесеа
Некоја вест од карваните ќе слушнев
Бедуините што ја кажуваа
Незнаеш дали естварна но сепак е вест
Само белина непрегледна
И облаци темни што бура се
Татнежот носи секавици и молскавици
Погледот во каменот се впил
Рацете во камена преградка се стиснале
И хаос од мисли
Испревртено е се тука

ПОЛНОЌЕН

КРИК

НЕ МЕ ТЕРАЈ ПОВТОРНО

РИДОВИ ОД БОЛКА ДА СОЗДАВАМ
 НЕ МЕ ТЕРАЈ ПОВТОРНО
 ВО РЕКАТА ОД ОЧАЈОТ ДА ГАЗАМ
 ПРЕМНОГУ НОЌИ ОСАМЕНИ ПРЕГРНАВ
 О УВЕЗДО
 ШТО САМО НЕМО СТОИШ НА СВОДОТ
 ПОБАРАЈГО МЕСЕЦОТ
 БЕ ТИ ЈА ПОДАРИ БЛЕСКАВОСТА
 ПРЕМНОГУ СЕ ТЕМНИ НОЌИВЕ
 ПРЕБРЗО ПЛОВИ БРОДОТ ВО ВРЕМЕТО
 БЛЕСНИ КАКО ШТО ЗНАЕШ САМО ТИ
 И ПРЕГРНИГО САМОТНИКОТ
 ШТО ВЕРУВАШЕ ВО СРЦЕТО
 ШТО ЈА ОТВОРИ ДУШАТА
 ШТО ЈА НАТЕРА РАКАТА
 СТИХОВИ ОСАМЕНИ ДА ПИШУВА
 О УВЕЗДО
 ПОСЛУШАЈГО БАРЕМ ОВОЈ ШЕПОТ
 НЕ Е ГЛАСЕН
 НО Е КРИК.

ДРУГА ДИМЕНЗИЈА

ТРАГАВ ВО НЕПОЗНАТОТО

СЕЗАП ЛЕТКАВ ВО ПОЗНАТОТО

И БИ

**И СЕ СТОРИ ХАОС
ПРОСТОРОТ СЕ ОТВОРИ
МИСЛИТЕ ЛЕТАА НАСЕКАДЕ
РАЗУМОТ ЗАСТАНА НА МЕСТО
ПОГЛЕДОТ
ТУ ОВДЕ
ТУ ОНДЕ
ГО БАРА ВРЕМЕТО
ДАЛИ ЗАСТАНА
ИЛИ ИСЧЕЗНА
НО ДРУГА ДИМЕНЗИЈА СЕ СТВОРИ
КАДЕ НИШТОТО Е НЕШТО
И НЕШТОТО Е НИШТО**

МОЛИТВА ЗАЛУДНА

Пред олтарот на старата црква
 Клучеше еднаш една млада жена
 И во занесот свој молитва кажуваше
 Боже мој
 Евеме денес пред твоите двери клечам
 И те молам биди милостив
 И слушнија мојата молба
 Јас сум млада глина и обликувајме
 Сртвориме
 Како е твојата воља
 Вдахними еден зрак од божествената енергија
 И подаримиго блаженството
 Во часот тој
 Свеќите
 се занишаа
 Некои мистериозно се изгаснаа
 Топло ветре што како милување беше
 Покрај увото на девојката помина
 И глас се створи
 Кој малку и прекор носеше
 Ако си глина обликувајсе
 Започни со рацете да ја правиш сопствената форма
 Започни со очите да ја гледаш сопствената работа
 Започни со сопственото срце да ја милуваш
 И ќе видиш
 Дека ти
 Чудо на природата си
 Едно и единствено
 Дело божественост си
 Те обликував уште во утробата мајкина
 Ти вдахнав сила невидена
 го втиснав ликот мој
 Зарем се уште тоа не го разбра
 Секое утро се поубава и поубава си
 Се помудра и помудра си
 Се побогата и побогата си

Од и прегрнувајго зракот наутро
Отвориго срцето
Слушниго добро што ќе ти каже
И моето драгоцено време не трошиго залудно

Тажното момче

Момчето и фантазиите
Другаруваа постојано
Од изгресонце
До зајдисонце

Кога ноќта ќе дојдеше
Ги прегрнуваше нежно
Фантазиите во сништата го носеше
И светови невидени му даваше

Патуваше весело и незаборавно
Една светулка придружник му беше
Тивки песни на уво му пееше
Радосен го правеше

Злосторник еден
Што љубоморен на момчето беше
Светилката ја зароби
И тажен го стори

Мртва Љубов

Кога љубовта умре
 Тагата плачеше најмногу
 Од солзите свои река направи
 Кој сега мене ќе ме бара
 Кога веќе ја нема љубовта
 Ревеше толку силно што и останатите ги разбуди
 Рамнодушноста и се придружи со тажалка своја
 Лесно ти е тебе таго
 Јас сум сега целосно непотребна
 Мене никој нема и да ме споменува
 Заборавот сега не заборави и тој збор да каже
 Јас бев последен но сега незнам кој сум по ред
 Немирот само шеташе ваму таму
 На место не можеше тој да се скраси
 Неверував дека до ова ќе дојди рече тој
 И сега во кое срце гнездо да свијам
 Недовербата по обичај со чуден поглед ги гледаше
 И не можеше да им се начуди
 Но сепак небеше сега целосно сигурна дали е во право
 Копнежот целиот во паника беше
 Со ужас опкружен
 Од ужасот збор не можеше да кажи
 Шепотот онеме
 И само во место едно стои
 Вкочанет небаре кип е тоа
 Возбудата од шокот се излади целосно
 И како поминуваше покрај сите
 Морници имшетаа од неа
 Разбраа сега и темјанушките и ружите
 Цветовите ги собраа мирисите ги повлекоа
 Избледеа веднаш лители станаа
 Месечината за последен поздрав се спремаше
 Собираше светлост од длабочините свои
 Сакаше патот да и го осветли како никогаш досега
 Беше ден но тмурен и влажен
 Немаше жагор немаше песни
 Сите сега собир еден евеги прават

Се прашуваат каде одар да и направат
И бесценети камења да наредат
Бледи ќе бидат
Некои викаа гласно
На врвовите од планината да ја однесеме
Орлите стогодишници ќе ја чуваат
Не
Рече некој неznam кој
во пештера ќе ја сместиме
и таму вознемирена нема да биде од никој
облаците се симнаа ниско
и кочиите ги приземјаа
злобата скришум ја гледаше мртвата љубов
и поздрав и праќаше
сега кој ќе ми биде достоин противник
со кого сега постојано ќе спорам
не можеа да најдат соодветно место
сеуште евеги собирот го држат.

Ридови од болка

Осамено и занесено одев
По ридиштата високи
кои јачеа од болката своја
ги молев понизно и покорно
бесот да го смират
јадот да го скротат
и зеленилото да го распостелат
и тие го знаеа тоа
но немојни беа
болката беше стара
од памтивек чувана
сега кога снеговите се тука
полесно им е да јачат
ги покрива тој со студенилото свое
зарем до пролета ќе биде вака

Поетот од Дваесетиот век

има еден знак кој фантазијата му е храна душевна

на кого месечината му е водилка и заштитник
 на кого насмевките на сите му е општа радоста
 но кого тагата ќе ја прочита
 на нечие лице тогаш веќе тоа е рамно на општа катастрофа
 се ужаснува од неа
 но никогаш не го признава поразот
 се бори со сите оружја кои насмевката му ги дава
 ги познава сите понори на душата
 сите реки на очајот
 плива во морето од солзи
 но никогаш не се дави
 се бранува неговата душа
 и од една солза
 се стврдува неговото срце
 од човековата дволичност
 тогаш е без чувства
 не знае да мрази
 но ја ја привлекува нечијата омраза со својата насмевка
 незнае да прекорува
 но прекорите летаат кон него
 наутро ја исправа гордо главата
 и ноќта ја дочекува со раширени раце
 не се плаши од темнината
 тоа е само природен феномен
 луѓето исполнети со темнина ги избегнува
 самотијата ја сака
 и во неа го гради стрпливо царството на желбите
 доволен му е само еден самотен миг
 и веќе нова желба се створила
 од реката на мисли
 неуморно мисли лови
 во редови ги реди
 и некои песни ги нарекуваат
 ете тоа е
 временскиот скитач
 или само осамениот поет

или можеби изгубен во времето обичен фантазер
кој има задача
тагата да ја опише во сите нејзини форми
среќата да ја грабне со двете раце
и влюбен поданик е верен

Празен поглед

Ги пушти солзите да течат
Не се грижеше за погледите што презир му праќаа
Неуките
Велеа дека стар човек било страмота да плачи
Не го личело
Ги пушти да течат по лицето
И со секој спомен солза му капеше
Ги имаше многу
Времето за старецов кој плачи сега нема вредност
Седнат под липата раскошна
Погледот некаде напред каде немаше ништо
Немаше никој ни добар ден да му каже
Зборуваа дека е чудак еден
Зборуваа зошто тој молчеше
А и што да кажи кога ги потроши предвредеме зборовите
Зборуваше неуморно со години
И радост на луѓето им носеше
Зборуваше и ведрина на лицата им мамеше
Зборуваше неуморни и зборовите не ги штедеше
Зборуваше и зборовите ги потроши
Сега под липава само седи
И со солзите зборува непрекинато
Секоја насмевка една солза
Секоја восклик солза
Седи и не чека ништо
Само седи
И погледот напред во едно ништо.

СТАР ГРАД

Честопати кога одев
 На местото
 Каде некогаш град имало
 Сега кој знам исчезнат е
 Но на сон сум го видел
 Многу пластови врз него има
 Илузии гаев
 Дека ете во тој град
 Некогаш ќе ја пронајдам
 Книгата на тајните
 Книгата во која е запишано
 Напишано
 Како на суднината
 Да и се даде клучот од вратата на спомените
 Да ја затвори
 Барем кошмари да не буди
 Многупати
 Кога градот го гледав
 Додека седев крај белиот мрамор
 Ќе дојдеше старец цо бела брада
 Жезол во рака носеше
 Амајлија голема на врат му висеше
 Торба на рамо префрлена
 Ќе се доближеше тивко до мене
 Знаев дека на ветерот јава
 И со глас милозвучен
 Небаре славеј пееше
 Ќе проговореше
 Синко
 Не ја барај попусто книгата
 Времето ти врви
 Не ја барај попусто книгата
 Не е за очи човечки
 Не е за раце човечки
 Оди
 Оставиго градот нека спие
 Не попусто
 Цела планина врз него има

Не попусти
Грамади се истурени
Оди
Знаеш самиот
Илузии се тоа
Оди времето ти врви.

ХАОС

Хаосот ги нахрани идеите Шупливи
 храна Чудна им даде
 И задоволни беа
 вообразени станаа
 мангупи се нарекоа
 за генијалци бараа да ги нарекуваат
 со титули сакаат да се редат
 во раскош беден сега пливаат
 сrekни се со лица озарени
 милуваат се
 И бедно И ниско
 И хаос воздигнуваат
 пиедестал од порок створен ставаат
 повторно сrekни се
 восклиции пуштаат
 но ветерот се везден им ги носи
 тие идеи Шупливи
 во хаосот сrekни се

Срцето има свои причини кои разумот не ги разбира. Разумот може да ни каже што не треба да правиме, а срцето секогаш ни кажува што треба да правиме. Но силните чувства можат да надвладаат со личноста. Да го уништат и да го остават без спокојство. Чернодримски, на еден начин, си го нашол своето спокојство. Во најмала рака, било на начин што тој самиот си го оправдува, а нели сопственото одобрување е најважно, зарем не?

Ете, Чернодримски својот спокој го пронашол токму во Поезијата, и колку да изгледа апсурдно, неговата поезија, која е со многу таговни црти, сепак е искрена и чиста, и чистотата на зборовите прават да се почувствува спокојот.

Нешто слично како што Вертер го доживува општеството, така некакои чернодримски го доживува секојдневието.

„Да ја видиш само онаа блескава беда, онаа тиња меѓу овој гнасен свет, каде секој секого навредува. Па таа нивна болест - кој ќе излезе постар по ранг, па како само будно бдеат и внимаваат кој кого ќе претстигне за еден чекор: сето тоа се најјадните, најбедни страсти, и тоа без никаква маска“.

Желбата и љубовта се оние кои не водат низ животот, оние кои не тераат на разни потези и одлуки. Уште од мали нозе не следат разни желби. Најпрво желбата за некоја играчка која не пленила од излогот, желбата за да пораснеме, желбата за да одиме во школо, желбата за симпатијата да не засака, желбата за да успееме во некоја област на животот, желбата да бидеме среќни.. Сите си имаме некаква цел во нашиот живот, некаков план, кој нашата желба и љубовта кон тоа не тераат да стремиме да го оствариме. Колку што е посилен желбата и љубовта кон тоа, толку поголема е шансата за исполнување на нашите стремежи. За да се остварат тие желби, треба многу труд. Безосетно, трудејќи се, правиме разни големи дела, со кои им докажуваме на целиот свет колку ни е важна таа цел. Со помош на желбата и љубовта, кога ќе ја оствариме нашата цел, правиме големи дела. Скриените крилја длабоко во нас се отвораат, и многу, безбројно многу големи дела, паѓаат како ситни снегулки во долга зимска вечер, баш онаму кај што се најпотребни. Големите дела, се многу вредни кај оние им треба нешто. Не е битно дали е тоа да помогнеш некому, да му го расветлиш тмурниот ден и да измамиш насмевка на неговото лице, да испееш некоја песна, или да посветиш гол некому, битно е дека тие многу значат. Значат како пламен топлина во студена зимска вечер, како капка дожд за жедната сува почва. Всушност, големите дела и не се баш големи по труд и работа, туку големи се по важност и значење.

Да, Големите дела секогаш започнуваат да се создаваат некако наивно, искрено, чисто, како и оваа Стихозбирка која е една од првите на Чернодримски со која влегува во вистинскиот свет на Поезиата.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни

Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.
Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилоти Сми-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на

Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени
Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-
36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден
Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на
Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-
43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални
Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и
Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од
Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете
Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-
6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината
Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои
нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам
Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Осамени Монолози

Скопје 1998 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Осамени Монолози 1998 година 70 страни

ISBN-10 608-4778-43-7

ISBN-13 978-608-4778-43-1

EAN 9786084778431

